

SK GN

PERSMAP

20 jaar SKaGeN presenteert

TODAY I KILL YOU
(première)

© Wendy Marijnissen

INHOUD

citaat / tekstfragment	pagina 3
projectbeschrijving, TODAY I KILL YOU cast & crew	pagina 4
20 jaar Theatercollectief SKaGeN	pagina 5
rechtenvrij dramaturgisch interview met de makers (Chantal Pattyn)	pagina 6
speellijst	pagina 11
beeldmateriaal	pagina 12
curricula	pagina 13
contact, tickets en info	pagina 15

© Wendy Marijnissen

TEKSTFRAGMENT

Zoon:

Gij wou mij weg.

Moeder:

Ik wou u niet weg.

Zoon:

Gij wou mij weg. Gij wou mij weg.

Moeder:

Luca. Nee.

Zoon:

Moeders sturen hun kinderen weg. Dat is wat moeders doen. Kinderen wegsturen.

Moeder:

Nee lieverd. Ik ben hier. Ik was hier vroeger ook. Ik was er. Ge zijt mij gewoon vergeten.

Weet ge nog, Luca, weet ge nog dat ik die ouderwetse rok aan had bij uw schooloptreden?

Zoon:

Welk schooloptreden?

Moeder:

Op het einde van het zesde leerjaar. Toen gij moest zingen.

Zoon:

Ja, wat is daarvan?

Moeder:

Weet ge nog welke rok ik aan had?

Zoon:

Die geruite?

Moeder:

Ja. Ziet ge wel dat ik er was? Die broekrok. Die geruite broekrok. Heel ouderwets. Ik zag er belachelijk uit.

Zoon:

Ik vond dat mooi. Dat was speciaal. Niet gelijk de andere moeders.

PROJECTBESCHRIJVING

Jong, aanstormend talent Bjarne Devolder en SKaGeN-lid Clara van den Broek leerden elkaar kennen aan het Conservatorium van Antwerpen: Devolder was er student en van den Broek is er opleidingshoofd. Bjarne nodigde Clara uit om samen een dialoog te creëren. SKaGeN nodigde Bjarne op haar beurt uit om deel uit te maken van het collectief.

Beide makers vinden elkaar in een affiniteit met de moeder-zoon-relatie. **TODAY I KILL YOU** vertelt een universeel verhaal over de complexiteit van die relatie: de liefde, de erotiek, de woede, het zich willen verwijderen, het nooit van elkaar los geraken, het elkaar nodig hebben, de fantasmes die de relatie rijk is, de projecties, de taboes, het ongezegde, het teveel aan woorden, de zelfhaat en het narcisme.

De voorstelling speelt zich niet af in de beslotenheid van een theater, maar op een parking, op straat of in een loods. Moeder en zoon zijn op weg met de auto. Ze raken in discussie met elkaar. Ze houden halt om het uit te praten. Dat uitpraten duurt de voorstelling lang, in en uit de auto. Niet wetend waar beginnen, waar naartoe, waarheen terug te keren. Tot ze ergens geraken. De toeschouwer is daarvan getuige.

De maatregelen rond de indijking van Covid-19 geeft deze voorstelling een extra dimensie. De sociale distantie die ook het publiek moet aanhouden, geeft het gevoel van isolatie weer dat zoon en moeder ook ervaren. Elke toeschouwer zit alleen op een stoel en krijgt een (ontsmette) hoofdtelefoon. De vorm individualiseert de ervaring en je hebt het gevoel dat de personages in je hoofd zitten.

CREDITS

CONCEPT: Bjarne Devolder / **TEKST, SPEL, EN REGIE:** Bjarne Devolder en Clara van den Broek / **COACHING:** Valentijn Dhaenens en Lucas Smolders / **BEWEGINGSADVIES:** Karel Tuytschaever / **TECHNIEK & VORM:** Jeroen Wuyts & Eric Engels / **PRODUCTIE:** Delphine Lippens / **ZAKELIJKE LEIDING EN COÖRDINATIE:** Korneel Hamers / **ISM:** DeStudio & De Blikfabriek, Hoboken / **MET STEUN VAN:** De Vlaamse Gemeenschap

20 JAAR SKAGEN

SKaGeN, het avontuurlijke Antwerpse theatercollectief van Clara van den Broek, Mathijs F Scheepers, Valentijn Dhaenens, Bjarne Devolder en Korneel Hamers, bestaat in 2020 twintig jaar. Het gezelschap viert dit een seizoen lang, met een verrassend rijke waaier aan nieuw en oud materiaal, op binnen- en buitenlocaties, in binnen- en in buitenland, in een klein of een groot theater in uw buurt of op uw smartphone ...

SK GN	THEATER COLLECTIEF	20 JAAR OP TOURNEE	PRESENTEERT SEIZOEN 20/21
<h2>Today I Kill You</h2> <p>Gevechten en gesprekken tussen een moeder en haar zoon - Clara van den Broek & Bjarne Devolder</p>			<p>oktober 2020 De Studio @ Blikfabriek, Antwerpen</p>
<h2>Le Raz de Marée</h2> <p>Franse Avignon 19-monoloog van Clara van den Broek & Paul Verrept</p>			<p>november 2020 Maison Des Arts De Créteil, Paris</p>
<h2>Mijn Volk</h2> <p>Comming of age-monoloog van en met Bjarne Devolder</p>			<p>november 2020 op tournee</p>
<h2>WatchApp #1 & #2</h2> <p>Vernieuwend digitaal theater van Mathijs F. Scheepers & Korneel Hamers</p>			<p>november 2020 via uw telefoon</p>
<h2>Het Gezin van Paemel</h2> <p>Valentijn Dhaenens speelt alle 13 personages uit de Vlaamse oerklassieker van Cyriel Buysse</p>			<p>februari 2021 De Studio & op tournee</p>
<h2>Firebird</h2> <p>Next level locatieproject van Mathijs F. Scheepers in de Sint Andrieswijk</p>			<p>april 2021 De Studio & De Antwerpse Kleppers</p>
			
<p>INFO & TICKETS SKAGEN.BE OF DESTUDIO.COM</p>			
<p> <small> Provincie Antwerpen Provincie West-Vlaanderen Provincie Limburg Provincie Flanders Provincie Zeeland Provincie Brabant </small> </p>			

RECHTENVRIJ INTERVIEW MET DE MAKERS

Gesprek over TODAY I KILL YOU op 24/09/2020
Chantal Pattyn, Bjarne Devolder, Clara van den Broek

Chantal Pattyn: Hoe leerden jullie elkaar kennen?

Clara: Ik heb Bjarne leren kennen aan het Conservatorium in Antwerpen, waar ik toen 'coördinator acteren' was. Daar zag ik zijn toelatingsproef. Die ik herinner ik me heel goed. Dat was in lokaal 103 in de mooie oude Stynen-vleugel, waar ikzelf les heb gekregen van Dora van der Groen. Dat lokaal is daardoor voor mij opgeladen met magie en energie, een bijzondere plek.

Als jury zaten we aan een tafel aan één kant van het lokaal. Bjarne was in de verte bij het raam 'iets' aan het doen. En dat was indrukwekkend, speciaal. Toen we vroegen wat hij aan het Conservatorium kwam zoeken, antwoordde hij: 'taal en poëzie'. Wat later begon hij op school.

Bij zijn werk vielen me twee zaken op. Bjarne leek heel graag op het podium te staan en het heerlijk te vinden dat er naar hem wordt gekeken. Dat is aangenaam voor de toeschouwer: je voelt je welkom. Anderzijds was het bijzonder dat Bjarne aspecten van zijn privéleven op de scène bracht. Dat kan dan weer ongemakkelijk worden voor de toeschouwer: je voelt je een voyeur. Maar Bjarne kan het met zo veel overtuiging en een soort schaamteloosheid brengen, dat het interessant wordt. Hij had ook wel een werkpuntje: zijn articulatie! (*lacht*)

Chantal Pattyn: Waar kom jij dan vandaan, Bjarne?

Bjarne: Ik ben afkomstig van De Panne.

Chantal Pattyn: *Ach zo! Ik ben zelf ook een West-Vlaamse en ga al sinds mijn kindertijd heel vaak en graag naar De Panne. Ik loop af en toe weg uit Brussel om te ademen aan zee. Maar jij ging dus van De Panne naar het RITCS. Voor niet West-Vlamingen lijkt dat een kleine stap, maar als je van West-Vlaanderen komt is dat zo'n beetje als de Voyager nemen, niet?*

Bjarne: Ik ben een beetje weggelopen uit De Panne. Het is er heel mooi en gezellig, maar wat te klein voor mij, ook qua denken. Ik had nood aan meer invloeden.

Chantal Pattyn: Waarom wilde je op de scène staan?

Bjarne: Dat is moeilijk te duiden. Ik heb altijd al graag gesproken. Mijn opa zei vroeger dat ik advocaat moest worden. Ik ben dan begonnen met toneel, dan KSO in Brugge gevolgd, en dan via het RITSC in Brussel naar het Conservatorium van Antwerpen.

Chantal Pattyn: Mag ik ervan uitgaan dat jullie samen deze tekst tot stand hebben laten komen?

Clara: De tekst en de voorstelling maakten we inderdaad helemaal samen. Het beginidee komt van Bjarne. Op een bepaald moment kwam hij naar me toe met de vraag om samen een voorstelling te maken. Dat was een totale verrassing voor mij.

Chantal Pattyn: *Ik heb jullie tekst gelezen op een avond, en na het lezen kon ik niet veel meer dan zwijgen en gaan slapen... Wat heel positief is, maar het maakt best veel los. Liefde, bezorgdheid, agressie, vernedering... de tekst bevat een heel scala aan emoties. Bjarne, waarom wilde jij iets maken over de relatie moeder-zoon?*

Bjarne: Ik ben altijd al gebiologeerd geweest door de band ouder-kind. Ik heb eerst 'Mijn volk' gemaakt, een voorstelling over een homoseksuele jongen die een homofoob gedachtegoed ontwikkelt. Hij worstelt met zelfhaat maar ook met de gedachte 'ik mag mezelf zijn', en met twijfels die voortkomen uit zijn opvoeding, en dan vooral uit de band met zijn vader. Toen ik die voorstelling maakte en speelde, merkte ik dat ik gefascineerd was door hoe mijn moeder daar naar keek. En toen ontstond het idee om ook in gesprek te gaan met een moeder op de scène.

Chantal Pattyn: *Heb je het helemaal bij elkaar gefabuleerd of, - zoals Clara al aanhaalde dat je schaamteloos dingen uit je eigen leven op de scène kan brengen -, heb je dingen van De Panne meegenomen?*

Bjarne: Ik vind dat niet schaamteloos. Ik noem het eerder een vorm van radicaliteit die je nu vaak ziet bij jonge makers en collectieven. Ik vertrek inderdaad graag bij mezelf, vanuit een persoonlijke pijn. Maar het is net omdat de pijn zo privé is dat ze niet anders kan dan ook universeel zijn.

Chantal Pattyn: *Heeft dat te maken met onze totale focus op personality culture? De goede acteur volstaat niet meer, het moet een mens zijn met een eigen historiek, met een heel specifieke, uitgesproken, zelfs radicale identiteit? Het zijn ook die mensen die nadien met een private story in de media komen. Wat ook geldt voor theatermakers, jonge schrijvers...*

Bjarne: Dat heeft zeker een invloed, maar ik weet niet of het mij gevoed heeft. Het is gewoon ontstaan. Het gaat over zodanig grote onderwerpen dat je er iets mee wil doen. Ik denk niet dat het over verwerking gaat, wel over connecteren met een groot aantal mensen.

Chantal Pattyn: *Clara, hoe reageerde jij op het aanzoek van Bjarne? Niet 'wil je mijn vrouw zijn?', maar wel 'wil je mijn moeder zijn?'.*

Clara: Ik was geflatteerd. En ik had meteen een connectie met het thema: ik ben moeder van een opgroeiende zoon die momenteel op de wip zit tussen kind en man. Ik voelde dat we in een zone begonnen te komen waar een zeker taboe hangt, iets wordt niet gezegd. Een verlangen, een manier van naar elkaar kijken. Ik ben zelf dochter van een vader, de relatie tussen ouder en kind is me niet vreemd vanuit de kind-positie. Maar die moeder-zoon-relatie kwam in een stadium dat nieuw voor mij was. Ik had zin om dat te onderzoeken, om daar vragen over te stellen aan mezelf.

Bjarne is me toen beginnen uitdagen door daar een extra thema aan toe te voegen, namelijk seksueel misbruik, wat me wel in de war heeft gebracht. Zoals het doet met een moeder neem ik aan. We hebben dan een evenwicht proberen te zoeken. De tekst heeft al veel vormen gekend. De repetities zijn bovendien gedwarsboomd door de komst van Covid-19 en de maatregelen daarrond. Het is daardoor een langer proces geworden, waardoor de onderwerpen misschien extra hebben kunnen rijpen. Ik denk dat we nu iets gevonden hebben waarbij het seksueel misbruik een metafoor is voor iets ernstigs wat de zoon overkomt, waartoe de moeder geen toegang heeft, en waar ze wel of geen verantwoordelijkheid voor draagt. Er is de loyaliteit van het kind tegenover de moeder: misschien was ze niet op de hoogte van het seksueel misbruik? Maar anderzijds wil het kind wel bescherming en die was er niet. Ik heb iets gelijkaardigs meegemaakt met mijn dochter. In de periode dat haar papa zwaar ziek was, kreeg hij op een avond dat ik niet thuis was een epilepsie-aanval. Ze heeft me toen in paniek gebeld, maar mijn telefoon stond uit want ik stond een monoloog te spelen op de scène van de Beursschouwburg. Ik heb die oproep dus niet kunnen beantwoorden en heb niet geholpen. En terwijl ze enerzijds heel goed begreep dat ik niet kon antwoorden, heeft het feit dat ik haar toen niet kon beschermen toch een trauma bij haar veroorzaakt. Dat soort conflict in een kind tussen loyaliteit en behoefte vind ik iets heel pijnlijks en komt ook in dit stuk terug.

Chantal Pattyn: *Als ik naar jullie luister dan zie ik 'pijn plus pijn'. Bij jou, Clara, heeft die pijn te maken met afwezigheid.*

Clara: Ik heb onder andere de kant van het schuldgevoel en het omgaan daarmee proberen belichten. Als moeder wil je graag dat je kind gelukkig is. Het besef dat het ongelukkig is, is pijnlijk. Onbewust komen daardoor mechanismen in werking om jezelf af te schermen van een bepaald besef.

Chantal Pattyn: *Is het geen waanzinnige ambitie dat moeders hun kinderen gelukkig proberen te maken? Ik ben ook een moeder en elke moeder mislukt wel eens in dat opzet. In hoeverre is dat de verantwoordelijkheid van alleen de moeder? Dat kwam ook vaak terug in de tekst: de moeder die het op zich neemt dat het kind dit of dat overkomt.*

Clara: Die ambitie tot geluk is natuurlijk te groot. Dat komt ook doordat tegenwoordig alles bespreekbaar moet zijn. Over iets spreken wekt soms de verwachting dat zaken opgelost moeten worden of geraken. Terwijl er zaken zijn die moeilijk te formuleren zijn, en die ook altijd moeilijk zullen blijven.

Chantal Pattyn: *Praatte jij met je ouders over pijn of angsten, Bjarne?*

Bjarne: Nee, ik kom uit een eerder conservatief milieu, uit de Westhoek. Ik ben opgevoed met de gedachte dat je verdriet best niet teveel toont, beter wat weg stopt. Ik word ongelukkig van die cultuur. Je wordt toch ongelukkig als je niet mag spreken vanuit jezelf en het gevoel hebt dat je voortdurend moet voldoen aan bepaalde sociale regels? Ik sta vrij kritisch tegenover die opgelegde sociale regels. Om nog even terug te komen op 'Mijn volk': die jongen leerde de sociale regel dat homo's slecht zijn. Hetzelfde geldt voor racisme: 'die of die mensen zijn slecht of minderwaardig'. Als je die regels hoort van jongs af aan, ga je die integreren in je hart en je brein, en worden ze 'logisch'. En dan wordt het heel moeilijk om anders te redeneren. Dan moet je daar bewust voor kiezen.

Chantal Pattyn: *Clara, hoe was het voor jou om na te denken over die rol van moeder van een zoon met een 'secret life', inclusief misbruik? Dat is een keiharde rol. Waarom wilde je die uitdaging aangaan, te meer omdat je daarnet zei dat een moeder in de eerste plaats haar kind gelukkig wil zien?*

Clara: Ik ben er wat ingeluisd, vrees ik (*lacht*). Plots was het onderwerp seksueel misbruik daar en ik wist niet hoe ik ermee om moest gaan. Dus ik kan me voorstellen dat je compleet uit je lood geslagen bent als je dat in realiteit meemaakt. Ik was als personage een hele tijd 'bouche bée'. Mijn collega's van SKaGeN maanden me op de duur ook aan: 'Clara, je mag je niet beperken tot alleen maar reageren, je moet ook een standpunt innemen'. Maar ik vond dat heel complex.

Chantal Pattyn: *Je voelt in de tekst de ontzettende moeilijkheid om tot dialoog en communicatie te komen. Tot er alleen nog rest: 'Zal ik pizza halen?'. Dat zijn zo van die momenten waarvan je denkt 'hier valt nu alles van de muren op de grond'. Het enige wat nog overblijft is een basisbezorgdheid van de moeder: 'je moet wel iets eten'.*

Clara: Zij zegt tegen haar zoon 'je moet leren praten', maar eigenlijk is zij degene die niet praat. En wat ik merkwaardig vind in onze persoonlijke stories: ik ben opgegroeid met best veel praten in mijn jeugd, ik heb dat niet echt gemist.

Bjarne: Interessant was dat ik zelf ook niet goed wist wat die moeder moest zeggen. Ik wist alleen heel goed wat die jongen kwijt wilde. En dus hebben Clara en ik daar veel over gesproken, en toen kwamen we erbij dat die jongen eigenlijk vooral wilde dat zijn herinnering werd aangepast. Dat zijn moeder bijvoorbeeld op

een dag plots in de woonkamer stond waarin het misbruik plaatsvond en de verkrachter afknalde.

En dan komen we op een heel interessant thema: de zoon had kunnen zeggen wat er gebeurde, maar hij is nog heel jong en hangt nog vast aan de bescherming van zijn moeder. Als hij op een bepaald moment meegaat met die oudere man, denkt hij dat die bescherming gewoon in werking gaat treden. Maar dat is niet gebeurd. Ik kan me goed voorstellen dat de situatie op een bepaald moment omdraait, dat hij zich plots gevangen voelt in hoe de dingen gaan, en hij vanuit die gevangenis niet meer kan communiceren. Zo kan de communicatie van zoon naar moeder snel eroderen. Dan gaat het niet langer over wie nu waaraan schuldig is, de communicatie werkt gewoon niet meer.

Chantal Pattyn: De moeder is alleen, de vader is gestorven. In die zin is dit ook een deel van jouw privéleven, Clara, jij bent ook je man, de vader van je kinderen, verloren. Ook in dit stuk ben jij de vrouw zonder man. Waarom heb je dat element meegenomen in de voorstelling?

Clara: Ik was bang dat de mensen gingen denken: 'daar is ze weer met haar verhaal'. Maar in dit geval, tja, we moesten ook gewoon af van die vaderfiguur. Anders hadden we nog heel veel extra materiaal moeten bijmaken. Als de vader nog zou leven, wat zou hij dan wel en niet gedaan hebben? We wilden ook niet dat het een weggelopen vader was, want dan zou dat leiden tot een simplistische uitleg als: 'hij miste een vaderfiguur en vluchtte daarom in de armen van een pseudo-vader'.

Chantal Pattyn: Er is dus geen vader, de moeder staat er alleen voor, en haar verdriet, schuldgevoel en woede voel je ook. De zoon verwijt haar dat ze er in die zeer belangrijke fase in zijn leven niet was voor hem, maar ze was er natuurlijk op heel veel andere momenten wel. En je voelt ook haar verwijten aan de zoon: 'ik was er misschien niet altijd, maar ik heb je op de wereld gezet en eigenlijk ben jij een ondankbaar sujet dat mij bovendien komt belasten met je trauma'.

Clara: Waarop de zoon zegt dat ze maar geen kinderen had moeten maken. En daar staat de moeder dan weer met de mond vol tanden.

Chantal Pattyn: Mijn zoon heeft een hond uit het asiel geadopteerd. Bij zo'n adoptie komt heel wat kijken, je moet onder andere een hele lijst aan vragen beantwoorden, of je een tuin hebt, of je er goed voor gaat zorgen...

Misschien zouden die dingen ook vooraf gecheckt moeten worden bij mensen die een kind op de wereld zetten. Zo'n hond uit het asiel is ab initio beter beschermd dan een kind dat in de kraamkliniek tot leven komt. Vinden jullie dat ook?

Bjarne: Dat is inderdaad een zeer belangrijke vraag: 'wil ik een kind op deze wereld zetten?' Een kind maken is heel egoïstisch, want je kan vooraf niet de mening van het kind zelf vragen. Je weet niet hoe de wereld in de toekomst zal zijn, en dat kind zal moeten omgaan met liefde, dood, ongeluk, trauma's... Maar het kan natuurlijk ook een heel mooi leven leiden. Een kind krijgen hoort ook enigszins bij die sociale regels waar ik het eerder over had: je sticht een gezin, je hebt een huis met liefst een tuin, je neemt een hond, en ook kinderen passen in dat plaatje. Als mensen je leeftijd vragen, zie je hen vaak al denken: is er een carrière, is er geld, is of komt dat gezin er...?

Chantal Pattyn: Is een moeder voor altijd een moeder?

Clara: Absoluut. Ik had altijd al een sterke moederdrift, dus ik heb niet zo'n last gehad van die sociale druk. Die druk zou er natuurlijk beter niet zijn, zeker met de huidige overbevolking. Er moet zo veel mogelijk aan voorlichting en emancipatie worden gedaan, en we zouden het ouderschap ook kunnen zien als zorgen voor kinderen die er al zijn, door pleegzorg of adoptie. Maar ik vind het onmenselijk om

mensen het recht te ontfagen om kinderen te krijgen. Dat is vooralsnog een mensenrecht.

En inderdaad, eens moeder, altijd moeder. Ik herinner me dat Dora van der Groen, van wie ik les had, op 75-jarige leeftijd nog steeds ongerust was over haar volwassenen kinderen. Ik zie het bij mijn eigen moeder en ik voel het bij mezelf. Mijn dochter is net op kot gegaan, ik heb daar afgelopen week een klein rouwprocesje over gehad. Ik dacht 'is dit nu de bedoeling van het leven? Je zet kinderen op de wereld en dan gaan ze weg! Eerst ben je er zelf niet door het vele werk, en op het moment dat je je dat realiseert, zijn ze al weg?'. Ik ben benieuwd hoe dat zal evolueren als mijn dochter ouder wordt. Ik kan me voorstellen dat je daar nooit van afgeraakt. Dat is eigenlijk vreemd, want je kinderen zijn maar een redelijk korte periode, pakweg 18 jaar, echt 'kind'. Eigenlijk ken je ze, als je het geluk hebt lang te leven, het grootste deel van de tijd als volwassene. Die tijd kan nog 30 of 40 jaar duren. Je hoeft ze dan niet meer te bemoederen. Beter niet zelfs, je kan beter overstappen op een mature band. Maar toch zie ik bij de generatie van mijn ouders dat ze hun kinderen als onvolwassen blijven behandelen. Ze willen blijven helpen en raad geven waar het echt niet meer nodig is.

Bjarne: Een tijdje geleden heb ik daar een gesprek over gehad met mijn moeder. Ik zei haar: 'jij bent klaar, you did your job, je hebt je kind grootgebracht, laten studeren, ...'. Natuurlijk weet ik dat ze er altijd zal zijn, dat ik haar altijd alles mag vragen, en natuurlijk zal ze op haar 80e nog bezorgd zijn. Vanuit haar standpunt blijft zij dus altijd de moeder. Dat het kind dat anders gaat zien, is ook een vorm van afstand nemen.

Chantal Pattyn: *Ik bladerde net nog eens door de tekst en de heftige scène over het seksueel misbruik wordt verteld, er wordt letterlijk gezegd wat er is gebeurd. Ik vraag mij af of zo'n dialoog echt zou kunnen plaatsvinden, zou je dit werkelijk aan je moeder kunnen vertellen?*

Bjarne: Dat denk ik wel, als de situatie veilig is en je eenmaal vertrokken bent met vertellen, denk ik dat er mensen zijn die dat gesprek aangaan. Dat is natuurlijk afhankelijk van de persoon, maar ik zou dat kunnen aangaan.

Chantal Pattyn: *Hoe denken jullie dat mensen hierop gaan reageren?*

Clara: Ik denk dat de reacties verschillend kunnen zijn naargelang het perspectief: kijken ze als ouder of als kind? Dat beïnvloedt de perceptie.

Bjarne: Hoe resoneerde de tekst bij jou, Chantal? Je hebt het stuk nog niet gezien, maar jij was de eerste externe lezer.

Chantal Pattyn: *Het lezen van de tekst kwam heel erg binnen, ik vond het zeer heftig. Clara had me beknoot iets gezegd over een moeder en een zoon, maar dit had ik totaal niet verwacht. Er is het trauma van de zoon én het trauma van de moeder. Er zijn weinig catharsis-momenten, er is geen echt herstel... En toch vind ik het een stuk over liefde, onvoorwaardelijke liefde. Ik ben heel benieuwd om de voorstelling zelf te zien.*

SPEELLIJST

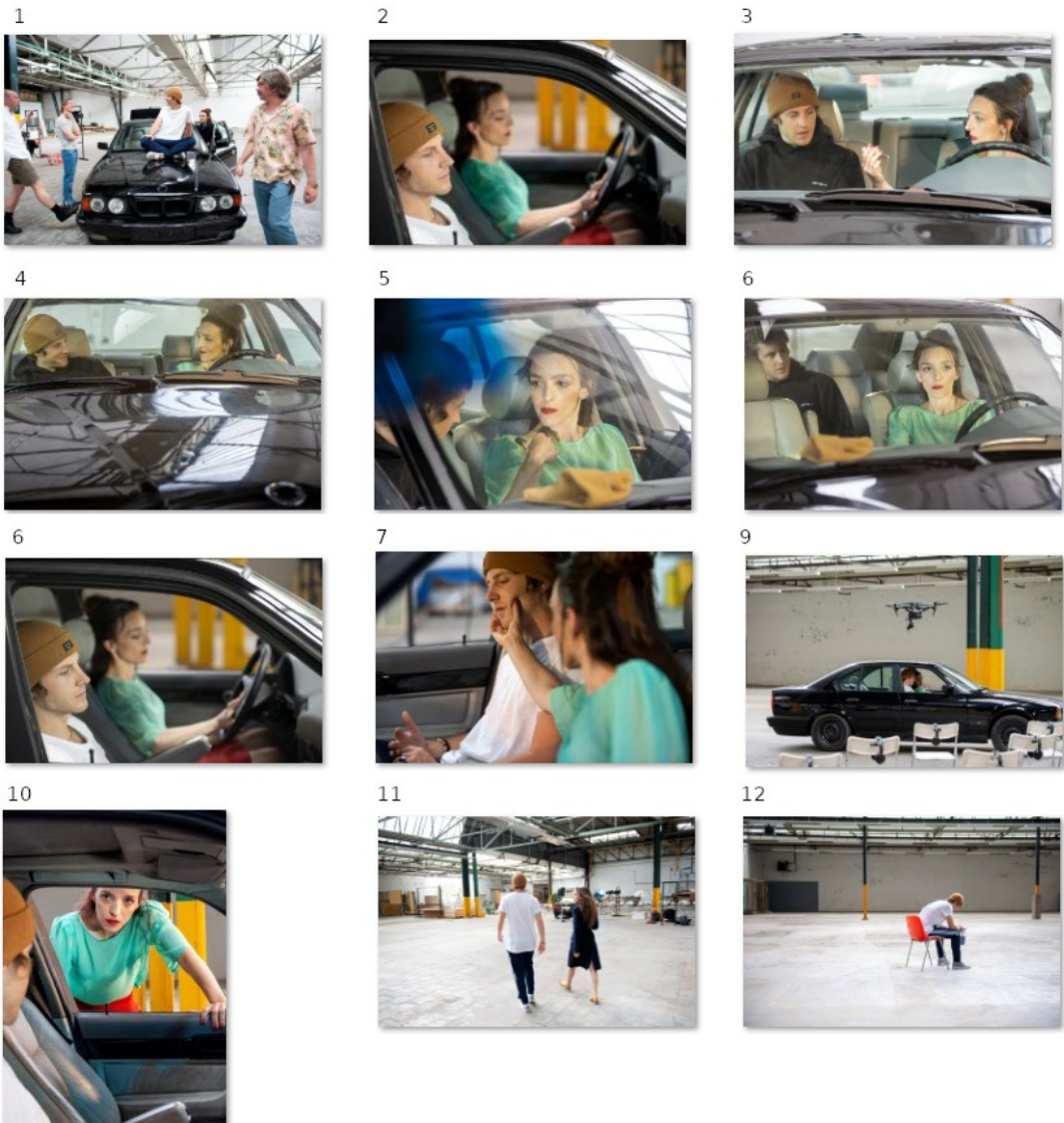
wo	28/10/2020 - 20u00	De Studio op locatie in De Blikfabriek, Hoboken
do	29/10/2020 - 20u00	De Studio op locatie in De Blikfabriek, Hoboken
vr	30/10/2020 - 20u00	De Studio op locatie in De Blikfabriek, Hoboken
za	31/10/2020 - 20u00	De Studio op locatie in De Blikfabriek, Hoboken
vr	13/11/2020 - 21u00	CC Ieper Het Perron
vr	13/11/2020 - 19u00	CC Ieper Het Perron
za	29/05/2021 - 17u00	CC De Werf Aalst
za	29/05/2021 - 19u00	CC De Werf Aalst

Deze voorstelling gaat uitgebreid op tournee in het seizoen 2021 – 2022

BEELDMATERIAAL

onderstaand beeldmateriaal is te downloaden via <https://skagen.be/nl/voorstellingen/today-i-kill-you#media>

gelieve steeds © **Wendy Marijnissen** te vermelden

CURUCULLA

Clara van den Broek (1974) is theatermaker en actrice bij SKaGeN, opleidingshoofd van de opleiding drama aan het Koninklijk Conservatorium Antwerpen, en voorzitter van een onderzoeksgroep aan dezelfde instelling.

Ze studeerde Romaanse Talen, Culturele Studies en filosofie aan de KULeuven, en dramatische kunst aan de toneelopleiding Dora van der Groen van het Koninklijk Conservatorium Antwerpen. In 2000 richt ze samen met haar klasgenoten het theatercollectief SKaGeN op. Sindsdien speelt, schrijft en creëert ze theaterproducties, intussen een 30-tal, waaronder de monologen *De Vloed/Le Raz de Marée* (SKaGeN), *Aantekeningen uit het Ondergrondse* (SKaGeN) en *Heimwee naar Tirgu Mures* (Cinderella), en de ensemblestukken *'Till it's over*, *Slapend Rijk*, *Zeestuk*, *Pardon!*, *Deurdedeurdeur*, *Alles van Eva*, *CCC*, *The Best of Alma Mahler*, *Laura Exterieur*, *Wonderland*, *Winterkant*, *IO* (SKaGeN), *Ziek van Dood Zijn*, *Husbands and Wives* (De Tijd), *De Wet van Engel*, *Van Alles naar Allen* (De Koe), *Allemaal Indiaan* (Les Ballets C de la B en Nieuwpoorttheater).

Van den Broek was van '98 tot 2002 dansrecensent bij de krant *De Morgen*, en van '97 tot 2003 redacteur bij het podiumkunsten tijdschrift *Etcetera*.

In 2006 publiceerde ze de roman *Aarde* bij De Geus, en daarna een aantal kortverhalen in de bundels *Ongebonden* en *25 onder de 35*. In 2012 verscheen *Sommige Dingen vallen in het Water*, ook bij De Geus, na een publicatiereeks in afleveringen in *De Morgen*.

Van den Broek werkt ook af en toe als freelance publicist. In de zomer van 2016 maakte ze in opdracht van de krant *De Morgen* de interviewreeks *Van Hier en Ginder*, rond migratie.

Bjarne Devolder (°1996 – De Panne) liep school op de Academie van Brugge, waar hij gefascineerd raakte door het werk van oa Dostojevski en Gogol. Later trok hij naar het Conservatorium van Antwerpen, waar hij tijdens zijn acteursopleiding in contact kwam met onder meer Vincent Rietveld, Mokhallad Rasem, Naomi Velisariou, Sara De Roo, Clara van den Broek en zijn mentor Frank Focketeyn.

Op het witte doek schitterde Devolder in de film *'Bastaard'*, een psychologische thriller geregisseerd door Mathieu Mortelmans. Hij speelde ook mee in *'Rookie'*, de debuutfilm van Lieven Van Baelen.

De jonge acteur en theatermaker werd meteen na zijn afstuderen opgenomen in het Theatercollectief SKaGeN. In het seizoen 20/21 zal hij er onder meer te zien zijn in de nieuwe creatie *"Today I Kill you"* en in regie van Mathijs F Scheepers in *'Firebird'*.

Jeroen Wuyts (1971) is tourtechnicus, licht- en geluidsontwerper.

Hij startte zijn carrière in 1995 in Vooruit Gent en kort nadien als freelancer bij oa Les Ballets C. de la B., Rosas, Needcompany, De Onderneming.

Jeroen Wuyts is de vaste uitvoerder en mede-ontwerper van de internationale successen DegrotemonD, Bigmouth en De kleine oorlog, Smallwar, van het Theatercollectief SKaGeN. Andere hoogtepunten zijn ArewenotdrawnonwardtonewerA van Ontroerend Goed en Isabella's Room van Needcompany. Deze voorstellingen werden internationaal gepresenteerd, oa op de Edinburgh Fringe.

Sinds 2000 werkte Wuyts vooral SKaGeN, Needcompany en Ontroerend Goed.

Eric Engels (1977) werkt als multimediaal artiest en technicus in theater en muziek. Heeft samengewerkt met verschillende theatergezelschappen en muziekgroepen zoals De Roovers, Martha Tentatief, Bronks, Lampe, Muziektheater Transparant, Kapitein Winokio, Meuris, ...

Engels is vakhoofd podiumtechnieken en docent video op RITCS School of arts.

In zijn eigen werk focust op een samensmelting van muziek, beeld (video & scenografie), spel of performance. Muzikale accenten liggen in een zoektocht naar textuur en spanning van geluid/muziek als extra element naast compositie en arrangement.

Eric Engels is muzikant (drum & percussie, elektronica, gitaar) en sounddesigner. Zowel voor theater als muziek voorstellingen. Daarnaast werkt hij als video ontwerper en scenograaf.

Hij schreef mee aan de soundtrack Hasta La Vista, een film van Geoffrey Enthoven uit 2011 en winnaar van verschillende nationale en internationale prijzen. De originele soundtrack CD van de film kwam tot stand door een samenwerking van Papermouth en Stijn Meuris.

Als componist, videast en technicus is Engels sinds jaren verbonden aan theatergezelschap De Roovers, het theatercollectief van acteurs Robby Cleiren, Sarah Debosschere, Luc Nuyens en Sofie Sente. Dit leidde tot samenwerkingen met andere artiesten zoals Bjorn Eriksson, Peter Spaepen, Rudy Trouvé, David Bovée, ...

Tot slot, Eric Engels was jaren lang lid van Kapitein Winokio. Muziekgroep o.l.v. Winok Seresia en trad op voor kinderen en ouders. Zowel live op podia in België en Nederland als op televisie.

CONTACT & INFO

De voorstelling duurt vermoedelijk niet langer dan **90 minuten**

Gelieve ruim genoeg op tijd te komen, zodat we u door de aan corona aangepaste opstelling kunnen leiden.

Perskaarten kunt u bekomen via korneel@skagen.be of ilja@villanella.com

Het adres voor de première van TODAY I KILL YOU is **De Blikfabriek**, Krugerstraat 232, 2660 Antwerpen (Hoboken)

Voor vragen kunt u terecht bij Korneel Hamers op het nummer 0485 63 08 74